

El contrast malai

Batu Caves és un poble tranquil, a pocs quilòmetres de Kuala Lumpur, la capital de Malàisia. Si el visitant encuriosit hi ha arribat a l'estiu, no sap què s'ha perdut. Potser és millor així. Perquè, quan arriba el 12 de febrer, el turista potser preferirà no haver-hi anat.

Pep Quintana Riera

Una de les característiques importants de Malàisia són els seus grans contrastos. Els trobem tant pel que fa al paisatge com a cultures i religions. És d'aquest segon aspecte que m'agradaria parlar ara.

Entre la seva població, trobem tres ètnies dominants: els indús, els xinesos o budistes i els musulmans. La seva convivència és, aparentment, exemplar, malgrat les substancials i remarcades diferències. Concretament, vull referir-me als indús, ja que he estat testimoni de primeríssima línia d'una important gesta protagonitzada per ells. Es tracta d'una festa inimaginable per a persones de la nostra educació, encara limitada, que vull contar-vos.

A pocs quilòmetres de Kuala Lumpur, la capital, hi ha un poblet petit i tranquil anomenat Batu Caves. Reposa adormit durant els dotze mesos de l'any, però aquesta pau és trencada durant tres dies quan arriba el 12 de febrer. Són tres dies d'un frenesí tan intens, que fa difícil el comentari.

En el tren que ens condueix fins al poblet de les coves, ja rebem el primer advertiment del que pot ser aquesta estranya i exòtica festa indú. Una multitud s'enfila, sense ordre ni concert, dalt del tren atapeït. Famílies senceres, del més gran al més xic, marxen apilonats cap a la fira. Al mig d'aquesta pi

nya humana, asfixiant i caòtica, nosaltres, els únics turistes en aquest tren anacrònic i llarguíssim. Com una cuc de proporcions desmesurades i de caminar lent i cansat, avança vorejant els suburbis de la gran ciutat. És una horeta de penós viatge fins arribar a la destinació. Una volta allí, no pots donar un pas i la calor es fa insuportable, com també les trapijtjades a dojo. Parades i parades de tot tipus distreuen i diverteixen la gernació. Llum, color i crits. Tothom sua induisme.

Les dones, amb les seves més elegants indumentàries —el clàssic «sari»— i la característica piga pintada al front fan un goig indescriptible. Els marits i els fills llueixen també el ves-

La multitud s'enfila cap a Batu Caves, sense ordre ni concert.

tit dels diumenges, enfosquits de pell, amb el color negre enllustrat dels seus cabells, els ulls foscos de mirada penetrant, el seu capteniment entre trist i alegre, potser esquerp o de greu preocupació...

D'entrada, nosaltres, turistes al cap i a la fi, no sabem descobrir-hi res d'anormal, llevat d'una fira de festa major monstruosa i organitzada al seu aire, però no havia de passar gaire es-

tona perquè rectificuéssim la nostra opinió i, fins i tot, la nostra conducta.

Sortint de l'espaiosa fira i conduïts involuntàriament per la gentada, topeu amb una enorme escalinata que, com si es tractés d'un miracle profà, s'enfila enllà enllà vers una muntanya sense fi. En aquest lloc la calor es fa, si això és possible, encara més forta i la temperatura fa veritables estralls. Submergits en l'ambient, ens deixem

arrossegar com dues ànimes en pena pel fervor creixent dels pelegrins. Música reiterativa i persistent d'engreixats tabals tocada amb veritable entusiasme, crits angoixants i llastimosos que eixorden les orelles, una fortor intensíssima de socarrim... Les nostres persones queden encongides, disminuïdes al no-res.

L'espectacle que contemplem és literalment dantesc, personatges amb el cos molt castigat, quasi destrossat, intenten superar graó a graó aquell calvari d'escalons —més de 350—. Ens toca indagar sobre els personatges i re-

fan esgarriar i sovint arrenquen a córrer de manera insegura cercant el foc encès de les llànties per col·locar-se al damunt. Llavors els crits superen els mateixos crits, la mirada se'ls esborra i la sang, més vermella que mai sobre aquells cossos tan foscos, els regalima per les ferides obertes. És amb la seva pròpia sang que intenten aplacar la set intensa, tot remullant-se'n els llavis una i altra vegada.

Barrejats amb la multitud, es fan espai amb el seu turment i en arribar a dalt sembla com si la muntanya, golu-

Aquells a qui els déus han concedit algun favor ho agraeixen d'aquesta manera.

sulten ser aquells a qui els déus han concedit algun favor especial durant l'any transcorregut. Ho agraeixen fent l'enorme sacrifici d'aquesta escalada amb els peus despullats, mig cos nu i transportant damunt les seves malmeteses espatlles un impressionant i alhora vistós paquetam que ofereixen a les divinitats.

Grans ferros els atravessen de galta a galta i esmolats ganivets els foraden la llengua, mentre la pell de l'esquena és perforada per una hams lligats a cordes que algun amic s'ha encarregat de tibar a consciència. Com posseïts pel mateix diable, llancen uns brams que

da, se'ns mengés a tots plegats sense miraments. Ens introduïm en una majestuosa cova, de proporcions més que considerables, il·luminada només per dues infernals fogueres i pels escadussers raigs de sol que, hàbils, aconseguen filtrar-se a través de les lleus esclatxes obertes a la roca viva. La lluminositat és esmoreïda, apagada i col·labora a crear una atmosfera de profund misteri.

En aquest indret, la forta ressonància de la música de percussió fa l'escena encara més irreal. Les criatures que, com nosaltres mateixos, no entenen res, omplen de plors desesperants el fo-

El sacrifici i el sofriment oferit als déus.

rat ombrívol. Allà són degollats els animals de ploma que més tard incineraran a les dues fogateres, fent l'aire encara més irrespirable. Els penitents s'alliberen, llavors, dels ferros i objectes punxants que els castigaven, i fan el darrer crit, aquell que mai no s'aca-

ba, el de la «prometença realitzada».

Fum i soroll i tots tipus de lamentacions ens acompanyen fins a la sortida. Cal desfer el camí recorregut. Una altra escala, just al costat dret de la utilitzada per pujar, és la que ens retornarà a la plana tranquil·la.

Caldria buscar un final feliç en aquesta exposició. M'agrada fer-ho sempre així, però avui no m'és possible. Nosaltres hem viscut, patit i, tanmateix, compartit el sacrifici i el sofriment, potser inútil i estèril d'aquesta gent. •

10 ANYS ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

Per tal de celebrar els primers deu anys d'Acció Cultural del País Valencià, en 1988, s'està preparant una exposició i un vídeo sobre activitats de l'entitat. Es prega a aquelles persones que tinguen fotografies o imatges filmades (aplecs, campanyes Carles Salvador, conferències, exposicions, etc.) que es posen en contacte amb l'oficina de València (Moratín, 15 8a. DP 46002.

Telèfon (96) 351 17 27